

ΑΝΩΤΑΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Άρθρο 23(3)(β)(i) του Ν. 33/64 - Μεταβατικές Διατάξεις)

(Έφεση κατά απόφασης Διοικητικού Δικαστηρίου Αρ. 144/2018)

5 Μαρτίου, 2024

[ΛΙΑΤΣΟΣ, Π., ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, ΚΑΡΑΚΑΝΝΑ, Δ/στές]

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ,

Εφεσίων,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΑΜΥΝΑΣ,

Εφεσιβλήτων.

Κ. Δαμιανός για Μαρκίδης & Μαρκίδης & Σία ΔΕΠΕ, για τον Εφεσείοντα.

Ε. Δρυμιώτου (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας, εκ μέρους του Γενικού Εισαγγελέα, για τους Εφεσίβλητους.

Η ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου
θα δοθεί από τον **Λιάτσο, Π.**

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΛΙΑΤΣΟΣ, Π.: Στις 27.12.2013, το Υπουργείο Άμυνας προκήρυξε τη θέση του Στρατιωτικού Συμβούλου της Στρατιωτικής Αντιπροσωπείας της Μόνιμης Αντιπροσωπείας της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Όπως ορίζεται στην προκήρυξη, η θητεία θα ήταν χρονικής διάρκειας τριών ετών, αρχόμενη από 31.7.2014.

Δικαίωμα συμμετοχής στην διαδικασία επιλογής είχαν μόνο οι Αξιωματικοί που πληρούσαν συγκεκριμένα κριτήρια, μεταξύ των οποίων να είχαν συμπληρώσει τον απαιτούμενο για το βαθμό τους χρόνο διοίκησης.

Ο Εφeseίων-αιτητής ενδιαφέρθηκε για την υπό αναφορά θέση και υπέβαλε σχετική αίτηση για συμμετοχή του στη διαδικασία

πλήρωσής της. Προέκυψε ζήτημα ως προς την κατοχή εκ μέρους του του απαιτούμενου χρόνου διοίκησης, που είχε ως αποτέλεσμα τον αποκλεισμό του από τη διαδικασία επιλογής. Ως προς τούτο, το Υπουργείο Άμυνας, με επιστολή του ημερομηνίας 9.5.2014, απορρίπτοντας αίτημα του Εφεσείοντα για αναστολή της διαδικασίας πλήρωσης της συγκεκριμένης θέσης, του γνωστοποίησε ότι *«... δεν έχει συμπληρώσει τον απαιτούμενο χρόνο διοικήσεως στον κατεχόμενο βαθμό του Λοχαγού ούτε διαθέτει χρόνο διοικήσεως που απαιτείται στον προηγούμενο βαθμό του, ασκώντας καθήκοντα του κατεχόμενου βαθμού.»*.

Αντιδρώντας, ο Εφεσείοντας προχώρησε στην καταχώρηση προσφυγής, προσβάλλοντας την πιο πάνω απόφαση του Υπουργού Άμυνας και αξιώνοντας την ακόλουθη θεραπεία:

«Διακήρυξη του Δικαστηρίου ότι η απόφαση του Υπουργείου Άμυνας, η οποία κοινοποιήθηκε στον Αιτητή με επιστολή του Γενικού Διευθυντή του Υπουργείου Άμυνας ημερομηνίας 09.05.2014, αντίγραφο της οποίας επισυνάπτεται ως Παράρτημα «Α» στην παρούσα, και με την οποία το Υπουργείο Άμυνας αποφάσισε όπως μη αναγνωρίσει πλήρως στον Αιτητή τον νομίμως υπό αυτού κτηθέντα χρόνο διοικήσεως ως Αξιωματικός στους βαθμούς του Υπολοχαγού και Λοχαγού, είναι άκυρη και στερείται οιαδήποτε εννόμου αποτελέσματος.».

Προβλήθηκε, μεταξύ άλλων, πρωτοδίκως, ο ισχυρισμός ότι με την προσφυγή του ο Εφεσείοντας δεν προσέβαλλε την τοποθέτηση του επιλεγέντα, τελικά, προς διορισμό στην επίδικη θέση, αλλά μόνο τη μη αναγνώριση του χρόνου διοικήσεως, πράξη η οποία, από μόνη της, δεν συνιστούσε εκτελεστή διοικητική πράξη. Υπό τις συνθήκες, ανέκυπτε, ως πρωταρχικό ζήτημα, η εκτελεσιμότητα της προσβαλλόμενης απόφασης. Κατά πόσον δηλαδή συνιστούσε αυτοτελή διοικητική πράξη, δυνάμενη να προσβληθεί.

Η ευπαίδευτη πρωτόδικος Δικαστής, σημειώνοντας ότι το ζήτημα που αναδύεται, της μη αναγνώρισης του χρόνου διοίκησης συναρτάται άμεσα με τη μη επιλογή του Εφεσείοντα στην υπό συζήτηση θέση και ότι, η μη αναγνώριση του υπό αναφορά χρόνου, συνδέεται άρρηκτα με τη διαδικασία πλήρωσης της θέσης, αποφάσισε ως ακολούθως:

«Επομένως, ο χρόνος διοικήσεως ενός Αξιωματικού, διασυνδέεται άμεσα με διαδικασία που είναι εκκρεμής προς περάτωση. Είτε αυτή είναι διαδικασία προαγωγής, από το Συμβούλιο Κρίσεως, είτε άλλη διαδικασία επιλογής. Ο χρόνος διοικήσεως, λαμβάνεται

υπόψη από το αρμόδιο σε κάθε περίπτωση όργανο, για συγκεκριμένη διαδικασία που εκκρεμεί και λαμβάνεται υπόψη για συγκεκριμένες θέσεις. Δεν υφίσταται αυτοτελώς και ως τέτοια περίπτωση, δεν μπορεί να προσβληθεί αυτοτελώς με προσφυγή, αλλά είναι δυνατή η εξέταση της νομιμότητας μη αναγνώρισης συγκεκριμένου χρόνου διοικήσεως, παρεμπιπτόντως, στα πλαίσια εκδίκασης προσφυγής για συγκεκριμένη προαγωγική ή επιλογική διαδικασία που απολήγει σε εκτελεστή διοικητική πράξη.

Το παράπονο του αιτητή για την μη πίστωση του χρόνου διοίκησης που ο ίδιος θεωρεί ότι είχε ήδη συμπληρώσει, δεν υπεβλήθη αυθύπαρκτα, αλλά κάπου αποσκοπούσε. Υπεβλήθη στα πλαίσια αίτησης για πλήρωση συγκεκριμένης θέσης, της οποίας διαδικασίας ζητήθηκε μάλιστα εκ μέρους του αιτητή, η αναστολή εξέλιξης.

Εν προκειμένω, με την προσφυγή προσβάλλεται η απόφαση ημερομηνίας 9.5.2014, αναφορικά με την αίτηση που ο αιτητής υπέβαλε για την επιλογική διαδικασία για την πλήρωση της θέσης Στρατιωτικού Συμβούλου στις Βρυξέλλες. Και είναι επ' ευκαιρία αυτής της αίτησης που ο αιτητής αμφισβητεί τη μη αναγνώριση του χρόνου διοίκησης.

.....

Στη βάση των όσων έχουν αναφερθεί, κρίνεται ότι η μη αναγνώριση χρόνου διοικήσεως, δεν συνιστά αυτοτελή εκτελεστή διοικητική πράξη, δυνάμενη να προσβληθεί αφ' εαυτής με προσφυγή, αλλά η νομιμότητα της, δυνατόν να ελεγχθεί παρεμπιπτόντως στα πλαίσια εξέτασης προσφυγής κατά εκτελεστής διοικητικής πράξης, που για τους λόγους που ανέφερα ανωτέρω, η διαδικασία επιλογής για τη θέση του Στρατιωτικού Συμβούλου στις Βρυξέλλες, από την οποία ο αιτητής αποκλείστηκε, δεν συνιστά εκτελεστή διοικητική πράξη.»

Επιπρόσθετα, έκρινε, υπό το φως των στοιχείων που τέθηκαν, ότι η διαδικασία επιλογής για τη θέση του Στρατιωτικού Συμβούλου, στα πλαίσια της οποίας ανέκυψε το ζήτημα της μη αναγνώρισης του χρόνου διοικήσεως, συνιστά άσκηση πολιτειακής εξουσίας και εκφεύγει του αναθεωρητικού ελέγχου του Δικαστηρίου, εφόσον πρόκειται περί κυβερνητικής και όχι εκτελεστής διοικητικής πράξης.

Τίθεται ενώπιόν μας ότι η πρωτόδικη κρίση «... είναι νομικώς και/ή πραγματικώς εσφαλμένη», καθότι, ως η εισήγηση, η μη αναγνώριση χρόνου διοίκησης παράγει έννομα αποτελέσματα, επηρεάζοντας ενεστώς έννομο συμφέρον του Εφεσείουτα και προκαθορίζοντας μελλοντική ανέλιξη του και, ως εκ τούτου, αποτελεί εκτελεστή διοικητική πράξη. Προωθείται, επιπρόσθετα, ο ισχυρισμός ότι η προσβληθείσα πράξη, υπό τα δεδομένα που την καλύπτουν, δεν αποτελούσε άσκηση πολιτειακής εξουσίας και, κατά προέκταση, η πρωτόδικη κρίση περί κυβερνητικής πράξης δεν βρίσκει έρεισμα στη νομολογία.

Το ζήτημα της εκτελεσιμότητας, σε συνάρτηση με τον ισχυρισμό της ευπαίδευτης συνηγόρου των Εφεσιβλήτων ότι ο Εφεσείων στερείται εννόμου συμφέροντος προς άσκηση προσφυγής, απασχόλησε, κατά κύριο λόγο, την ενώπιόν μας ακροαματική διαδικασία.

Προβλήθηκε ότι ο χρόνος διοικήσεως συνδέεται άρρηκτα, στην ενώπιόν μας περίπτωση, με την πλήρωση της συγκεκριμένης θέσης Στρατιωτικού Συμβούλου και τη σχετική διαδικασία επιλογής προς πλήρωσή της και, ως εκ τούτου, δεν συνιστά αυτοτελή εκτελεστή πράξη, δυνάμενη να προσβληθεί διά προσφυγής. Υπό το πρίσμα αυτό, τέθηκε, κατά προέκταση, ότι δεν καταδεικνύεται η απαραίτητη συνδρομή άμεσου, ενεστώτος, έννομου συμφέροντος στο πρόσωπο του Εφεσείοντα.

Η επί του θέματος προσέγγιση του ευπαίδευτου συνηγόρου για τον Εφεσείοντα, επικεντρώνεται στη θέση ότι η προσφυγή στο Δικαστήριο δεν αποσκοπούσε στην επιτυχία του Εφεσείοντα στη συγκεκριμένη διαδικασία επιλογής, αλλά, πρωτίστως, στη διόρθωση και/ή αναθεώρηση της κρίσης του Υπουργείου Άμυνας,

ως προς τον χρόνο διοίκησης, που μέχρι εκείνη τη στιγμή υπηρέτησε ο Εφεσείων. Προβάλλεται ότι η εν λόγω κρίση έχει αυτοτελή χαρακτήρα, καθότι δεν αφορούσε στη συγκεκριμένη και μόνο διαδικασία επιλογής, αλλά και σε μελλοντικές, που θα κάλυπταν ζήτημα προαγωγής του Εφεσείοντα. Είναι γι' αυτούς τους λόγους, προεκτείνει, που προσβλήθηκε μόνο η πράξη που αφορούσε τη μη αναγνώριση και/ή πίστωση του χρόνου διοίκησης και όχι η πράξη και/ή απόφαση επιλογής τρίτου προς διορισμό στη θέση Στρατιωτικού Συμβούλου.

Το ερώτημα που προκύπτει είναι κατά πόσον πλήττεται ενεστώως έννομο συμφέρον του Εφεσείοντα, έστω και αν οι επιπτώσεις της προσβληθείσας απόφασης δυνατό να φανούν μελλοντικά. Η απάντηση, υπό τα δεδομένα που καλύπτει η υπό κρίση περίπτωση, είναι αρνητική.

Ο χρόνος διοικήσεως δεν συνιστούσε εκτελεστή διοικητική πράξη αλλά μέρος σύνθετης διοικητικής ενέργειας που απέληγε στην απόφαση για διορισμό στη θέση Στρατιωτικού Συμβούλου. Έτσι το αντίκριζε και η πλευρά του Εφεσείοντα, αφού στις 24.4.2014, με

επιστολή της προς τον Υπουργό Άμυνας, αξιώνει την αναστολή της διαδικασίας πλήρωσης της θέσης, μέχρι την εξέταση των ιοχυρισμών που προέβαλε, ως προς την αναγνώριση του χρόνου διοικήσεως. Αίτημα το οποίο απορρίφθηκε.

Σε αντίθεση με τη σειρά κατάταξης στην Επειρηίδα – ήτοι, τον κατάλογο της προτεραιότητας των αξιωματικών για προαγωγή, όπου επηρεάζονται άμεσα τα συμφέροντα των αξιωματικών και παράγονται έννομα αποτελέσματα, διότι η σειρά κατάταξής τους προκαθορίζει και τη μελλοντική τους ανέλιξη, ως η νομολογία που μας παρέπεμψε η πλευρά του Εφεσείου διαλαμβάνει (**Ζαβρός κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1994) 3 ΑΑΔ 349**) - εν προκειμένω, ο χρόνος διοικήσεως μεταβάλλεται κατά τακτά χρονικά διαστήματα, αναλόγως της εκάστοτε, κατ' έτος, υπηρεσίας και συνδέεται άρρηκτα με συγκεκριμένη διαδικασία επιλογής που έπεται. Συνεπώς, λαμβάνεται υπόψη και συνιστά παράγοντα και στοιχείο κρίσης, σε αναφορά με την κατά καιρούς τυχόν εκκρεμή διαδικασία. Ως εκ τούτου, δύναται να προσβληθεί παρεμπιπτόντως, στα πλαίσια εκδίκασης προσφυγής και, σε ό,τι αφορά

συγκεκριμένη διαδικασία επιλογής, που απολήγει στην, τελική, εκτελεστή, διοικητική πράξη.

Υπό τις πιο πάνω συνθήκες, αναπόδραστα, η επιλογή μη προσβολής της πράξης διορισμού άλλου Αξιωματικού στη θέση Στρατιωτικού Συμβούλου, στερούσε τον Εφεσείοντα από το απαιτούμενο έννομο συμφέρον.

Η έφεση απορρίπτεται. Τα έξοδα, καθοριζόμενα στο ποσό των €2500 επιδικάζονται εις βάρος του Εφεσείοντα.

Α.Ρ. ΛΙΑΤΣΟΣ, Π.

Δ. ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, Δ.

Τ. ΚΑΡΑΚΑΝΝΑ, Δ.

ΣΦ.